

Къмъ края на августъ, на Казанлъшевъ се случило да пътува отъ Пловдивъ за Карлово. До село Чукурлий, на кръстопътъ срѣщналъ кервани, които носѣли каменна влашка соль, гъонове, бурета, медъ, писани гаванки, за да ги продаватъ въ Пловдивъ, а оттамъ карали презъ Балкана пловдивски оризъ. Яздѣли коне. Въ единъ отъ кираджиитѣ Казанлъшевъ позналъ Караджата. Отдѣлили се въ сѣнката на една слива и той му казалъ:

— Срѣцнахъ се въ Гюргево съ нѣкои хъшовци. Единъ день отидохме да ядемъ гювечъ край Дунава. Отвори се дума за патриотизма на тукашнитѣ българи. Азъ имъ казахъ, че това което мислятъ въ Влашко за тѣхъ не е вѣрно, че българитѣ тукъ, както навсѣкжде, още спятъ. Това не се хареса на Хаджи Димитъръ. Остави се: скарахме се и дори щѣхме да се избиемъ.

На края съ насмѣшки Караджата запиталъ Никола:

— Какво прави годеницата ми?

— Чака те да правите сватба! — билъ отговорътъ.

И двамата приятели се раздѣлили, за да се не видятъ вече никога.